

Preneseno sa: [Press online](#)

Neverovatna priča: Gazda poklanja stanove radnicima!

Ono što Slobodana Janjuševića, direktora i vlasnika preduzeća „Kirka Suri“ iz beogradskog naselja Krnjača, razlikuje od većine, posebno od uspešnih privrednika i vlasnika firmi, jeste to što on ne može da bude zadovoljan ako to zadovoljstvo ne dele i njegovi radnici. U to ime Janjušević je zaposlenima u svom preduzeću dao 15 beskamatnih kredita na 100 godina; finansirao je kupovinu placa i izgradnju 35 kuća, kupio je radnicima više od deset stanova.

- Moja firma je moja porodica. Moji radnici su moja deca. Zar bih mogao da zbrinjavam neke daleke, još nerođene potomke, da gomilam bogatstvo i nemilice ga razbacujem, a da istovremeno gledam kako njihova deca gladuju? Pre bih se ubio kada bih, recimo, spiskao milione evra na neku luksuznu jahtu, a da prethodno nisam rešio njihove egzistencijalne probleme - kaže Janjušević.

Janjušević ima ono što većina prosečnih ljudi može samo da sanja: svoju fabriku, kvalitetnu proizvodnju, osvojeno tržište, 120 radnika i najmanje 150 kooperanata. Proizvodi kotlovska postrojenja, a njegovi proizvodi pronašli su put i do najzahtevnijih svetskih tržišta. Ima porodicu, lepu kuću, dve odrasle ćerke i unuke. Rečju, bogat i sadržajan život.

Uspeo je da napravi firmu u kojoj bi danas svaki metalski radnik ili inženjer pozeleo da radi. Ne samo zbog redovnih plata, mogućnosti da reše egzistencijalne probleme i drugih pogodnosti, već i zbog međuljudskih odnosa. Među radnicima nismo naišli ni na jedno tmurno lice. Što se kaže, rade s voljom i kao za sebe!

- I radimo za sebe! - ubeđuje nas Dubravko Pašić, elektrozavarivač, koji je u „Kirka Suriju“ od osnivanja. - Među prvima sam dobio besplatni plac u Borči za izgradnju kuće i svu pomoć pri njenoj izgradnji. A najlepši je osećaj kada znate da niste sami, da iza sebe imate veliku porodicu koja vas nikada neće ostaviti na cedilu. A kada su drugi prema vama takvi, ne čudi zadovoljstvo koje i sami imate kada ste u prilici da pomognete nekom drugom.

Njegove kolege, zavarivač Darko Sredojević i bravar Jovo Đurović, tvrde da Janjušević nije samo direktor i vlasnik, već pre svega otac koji učestvuje u svim njihovim problemima.

- Mislim da nema kuće u kojoj Janjušević nije bio i da nema porodice sa čijim problemima nije upoznat - tvrdi Sredojević. - S druge strane, nije ni čudno što ovo preduzeće svako doživljava kao svoju kuću, što dodatni nadzor nije potreban. Jednostavno, svi smo upoznati sa tehnološkim procesom rada i budite sigurni da nikada nećemo dozvoliti da bilo ko od nas ošljari u poslu. Naš posao se ne završava dobijanjem plate ili završetkom radne smene, već onda kada od kupca dobijemo pohvalu za naš rad. Tek tada znamo da smo bili dobri i da će nam dobar glas obezbediti i nove poslove.

Janjušević se trudi da radnicima uvek izađe u susret, da im pomogne i sasluša, a to mu se višestruko i vraća: njegova firma je jedna od retkih koja ekonomsku krizu skoro da nije ni osetila! Svako ko deli njegove ideje, ko želi da radi, može da računa na to da će ovde rešiti životne probleme. Međutim, deljenje istih ideja i samo „klimanje glavom“ ovde ne prolazi.

- Preduzeće „Kirka Suri“ nije nastalo privatizacijom, jeftinom kupovinom neke posrnule fabrike - objašnjava Janjušević. - Nastalo je kao rezultat mukotrpnog rada, ali i jasne vizije koja i danas predstavlja osnovu poslovne filozofije „Suri metode“, koja se može definisati sa tri jednostavna pravila: saslušaj svakog, dobro pripremi posao i triput meri pre nego što počneš da sečeš!

Svačije mišljenje, počev od čistačice do upravnika proizvodnje, ne samo da je dopušteno, već je i krajnje poželjno. A rezultat svega je i to, recimo, što su stručnjaci ovog preduzeća za svega 8.000 evra napravili mašinu za savijanje cevi koja se u Nemačkoj može nabaviti za 250.000 evra. Treba li tome dodati da se ta mašina u praksi pokazala mnogo efikasnija i bolja od strane? Slično je i sa gotovim proizvodima koje stranci ponekad u početku gledaju podozrivo, a na kraju hvale.

Janjušević je praktično znanje sticao u „Minel - Kotlogradnji“ gde je u dva navrata proglašen i za najboljeg patent-inženjera u staroj Jugoslaviji. Kada su ga radnici, 1986. godine, bez ijednog glasa protiv izabrali za generalnog direktora, dugo se opirao. Nije ga brinulo što je firma grcala u gubicima, već prvenstveno to da li će prihvatiti njegove ideje. Srećom, podržali su ga i tri godine kasnije ovo preduzeće postalo je jedno od najuspešnijih u svojoj oblasti. Dovoljan razlog da se u celu priču umešaju i političari.

- Optužili su me da se ponašam kao veliki gazda, ma šta to u praksi značilo. Nisam želeo da se raspravljam i objašnjavam, napustio sam firmu i zaposlio se na Mašinskom fakultetu kao običan bravar! - kaže naš sagovornik.

Novo radno mesto nije doživeo kao degradaciju. Naprotiv. Za godinu dana rada napravio je toliko patenata da su mu oni ubrzo omogućili da osnuje i sopstvenu firmu.

- Većina mojih pronalazaka brzo je našla primenu u konkretnoj proizvodnji, a ostvarena zarada na njima, tadašnjih 80.000 maraka, bila je dovoljna da u Krnjači započnem realizaciju svog sna. Već tada, početkom devedesetih, za poslovni uspeh je trebalo čudo, pa se u tome krije tajna imena moje firme. Kirka je grčka boginja čarolije, a meni je zaista bila potrebna neka čarolija da bih uspeo. Vreme je pokazalo da sam uspeo.

U fabričkom krugu, pa i u samom pogonu, nema previše glamura. Nema fontana i mermera, u pojedinim prostorijama nema čak ni maltera na zidovima...

- Pustite šminku - odmahuje rukom bravar Zoran Oklevski. - Važno je da imamo sa čim da radimo i da imamo za koga. Toplo nam je unutra, a biće vremena i za udešavanja. Mnogo mi je važnije to što su nedavno svi „skočili“ kada mi se sin razboleo, što je gazda odmah obezbedio sve što je bilo potrebno za njegovo lečenje.

Slaviša Miljković, upravnik proizvodnje, tvrdi da je produktivnost zaposlenih na izuzetno visokom nivou i da je srećan što nikog ne mora da tera da radi.

- Istina je da smo jedna velika porodica, ali u toj porodici nema popusta - kaže Miljković. - Svačija se mora saslušati, nijedan predlog se olako ne odbacuje, ali kada jednom nešto prelomimo, kada se o nečemu dogovorimo, više nema improvizacije i odstupanja. Svako gleda da na najbolji mogući način uradi svoj deo posla.

Gazda ne deli samo kuće i stanove, već i automobile. Čak četvrtina zaposlenih, njih tridesetak, vozi službena vozila.

- Da se razumemo: niti su meni svrake popile mozak, niti imam para za razbacivanje - objašnjava Janjušević. - Jednostavno, važna mi je produktivnost, iskrenost i poverenje, jer bez toga nema rezultata. Zadovoljan čovek bolje radi, ulaže više napora, nije odsutan i trudi se da sve od sebe. Ako će na posao doći brže i ako će za rad biti spremniji, logično je što ću mu za to obezbediti automobil. S druge strane, koliko god da su pare važne, meni nikada nisu bile na prvom mestu. Teško onom kome su pare jedina svrha života.

Ovdje može biti Vaša reklama